

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 128
1 Μαρτίου 2004

Ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ὀνείρων

Τρέμω στή σκέψη, πώς στήν ἀφειρηρία τῶν νεανικῶν ὀνείρων ὀργιάζει, καμουφλαρισμένη, ἡ ἐκμετάλλευση. Ἡ πολλαπλή, ἡ ὀργανωμένη καί ἀσύδοτη ἐκμετάλλευση τῆς αὐτοφουῶς καί δυναμικῆς λαχτάρας γιά γόνιμη ἐκδίπλωση τῆς προσωπικότητας. Τῆς ὁρμῆς γιά ἀτομική προκοπή, γιά δημιουργία, γιά προσφορά καί γιά καταξίωση Ὁ νέος ἄνθρωπος, ἀνυποψίαστος καί ἀδοκίμαστος ὀραματιστής, στηλώνει τό βλέμμα στόν ἀνοιχτό ὀρίζοντα καί τολμάει τίς πρῶτες του ἐξορμήσεις. Ὡστόσο... «κύκλω οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι» (Ψαλμ. ια' 9). Ὁλόγυρά του συνωμοτοῦν οἱ ἐκμεταλλευτές. Ὁ στρατολόγος τῆς πολιτικῆς οὐτοπίας, πού μαγεύει μέ συνθήματα ἀπεριόριστων παροχῶν καί προσδένει στό ἄρμα τῆς ὑποτέλειας. Ὁ διαφημιστής τῆς ἐκσυγχρονιστικῆς ἐφευρετικότητας, πού χρωματίζει μέ πινελιές τρελλῆς διέγερσης τό «μηδέν» καί τό «τίποτα» καί τά προσφέρει μέ ἀντιπαροχή τήν ἐξάρτηση. Ὁ κήρυκας τῆς πολυδιαφημισμένης ἀπελευθέρωσης, πού σερβίρει γλέντι καί μέθη καί ὄνειρο καί δολοφονεῖ τή χαρά.

Μέ έντυπωσιάζει ή καλοστημένη επικάλυψη και ή γοπευτική προβολή της σύγχρονης προπαγάνδας. Στόν αιώνα μου, ή εκμετάλλευση αυτοπροβάλλεται ως προοδευτικό κίνημα. Καί ή σωματική και ψυχική καταδυνάστευση των νέων ύπάρξεων τιτλοφορείται απελευθέρωση. Τά παρεπόμενα της αυτοπαράδοσης αποσιωπώνται ή έρμηνεύονται μέ πλαστό κώδικα. Οί ύπαρξιακές εμπλοκές των χρόνων της ώριμότητας φωτογραφίζονται και αναλύονται ως συναπαντήματα άσχετα και ασύνδετα μέ τίς αρχικές απατηλές παρορμήσεις. Οί προδοσίες των όνειρων και οί απογοητεύσεις χρεώνονται σιά άτομα, ως αυτοτελείς προσωπικές αδυναμίες. Ός συμπτώματα άρρώστιας, των, δθθεν, άνίκανων όδοιπόρων της ζωής. Δέν έρευνώνται και δέν αντιμετωπίζονται ως όμαδικές αυτοχειρίες των θυμάτων της απάνθρωπης και άνίερης ύλιστικής προπαγάνδας. Ό μηχανισμός της εκμετάλλευσης κουρδίζεται άκατάπαυστα, μέ μανιακή νευρικότητα. Τά συνθήματα της προσέλκυσης πέφτουν βροχή. Όταν, όμως, φτάνει ή στιγμή της θρηνωδίας γιά τά τραγικά αποτελέσματα και της άδυσώπητης κριτικής, οί καλοβολεμένοι θύτες *«νίπτουν τās χείρας των»*. Καμώνονται, πώς όδύρονται γιά τά νεανικά παραστρατήματα. Καί πώς ψάχνουν νά ανακαλύψουν και νά αποκαλύψουν τούς έγκληματίες βιομήχανους ή τούς έμπορους της απελπισίας και του θανάτου.

Αριά και κάπου, ξεγλιστρούν στίς σελίδες των έφημερίδων, ύποτονικοϋ ενδιαφέροντος, συνταρακτικές, αλλά όχι άφυπνιστικές πληροφορίες. «Ό τζίρος των ναρκωτικών σκαρφάλωσε σέ δεκάδες δισεκατομμύρια δολλάρια». «Ό προϋπολογισμός της βιομηχανίας του σέξ είναι μεγαλύτερος από τον προϋπολογισμό του παγκόσμιου έξοπλισμού». «Ό αριθμός των διαζυγίων αύξάνει γεωμετρικά». «Οί αυτοκτονίες έχουν καταντήσει μόδα στίς αναπτυγμένες χώρες». Οί είδήσεις αυτές, περιθωριακές ή, απλώς, έρεθιστικές, εισάγονται από τούς μάγους της πληροφόρησης, μέ μόνο κίνητρο τό άνοιγμα της βεντάλιας του έντυπωσιασμού και της εμπορικότητας. Καί οί αναγνώστες τίς διαβάζουν, τίς σχολιάζουν χαλαρά και... τίς λησμονούν. Ό πλούτος εισρέει σιά βαλάντια των όργανωτων της εκμετάλλευσης. Καί τά θύματα γέρνουν στή γη, συνομιλώντας μέ τό θάνατο.

Ἡ μεθοδολογία τῆς διαφθορᾶς

Από ὅποια πόρτα καί ἂν δοκιμάσεις νά μπεῖς, τοῦτο τόν καιρό, στό ἐκκλησιαστικό διοικητήριο, θά συναντήσεις μπροστά σου, ὡς θυρωρό, τήν ὠμή διαφθορά. Τήν ἀσύδοτη, τήν ἀδιάντροπη, τήν προκλητική διαφθορά. Πού βρωμίζει τόν Ἱερό χῶρο, ἀποσυντονίζει τή λειτουργία τῶν χαρισματικῶν, Ἀγιοπνευματικῶν θεσμῶν, ἐκφυλίζει τά ἀνώτατα ἐπισκοπικά ἀξιώματα καί ἐκτρέπει τό λιτανευτικό Σῶμα τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἀγάπης στίς ἀτραπούς τῆς διαστροφῆς, τῆς ἀπάτης καί τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς λαϊκῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἡ μελαγχολική αὐτή, γραπτή, κατάθεση μαρτυρίας στή γύρω μου ἀνήσυχη ἐκκλησιαστική συνείδηση, δέν ἀποτελεῖ αὐθαίρετο καί ἀδιευκρίνιστο στιγματισμό τῶν προσώπων, πού διαχειρίζονται, «ἐν τῷ νῦν χρόνῳ», τή Συνοδική ἐξουσία καί τῶν ἐπάλληλων κύκλων τῶν συνεργατῶν, πού συνευωχῶνται στήν τράπεζα τῶν ἀξιωμάτων καί τῆς διαφθορᾶς. Εἶναι πόρισμα προσεκτικό καί μελετημένο, πού προκύπτει μετά ἀπό λεπτομερειακή ἀναδίφηση καί ἀμερόληπτη μελέτη τοῦ ὅγκου τῶν πειστηρίων, τά ὁποῖα καταλείπουν, στό

πέρασμα τους, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί οἱ ἐξαρτημένοι ἐπεξεργαστές τῶν κοσμικῶν ὀνείρων του.

Δέν εἶναι εὐκόλο νά καταστρώσω, στό σύνολό της, τή σειρά τῶν ντοκουμέντων, πού ββαιώνουν τήν ἔκταση καί τήν ἔνταση τῆς ἠθικῆς ἀλλοτρίωσης καί τῆς διαφθορᾶς. «Ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος». Τή συγκέντρωση καί τή μελέτη ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων θά τή χρεωθεί, ὅπωςδῆποτε, ὁ αὐριανός ἱστορικός. Αὐτός θά εἰσχωρήσει, ἐρευνητικά, στό κλειστό Συνοδικό κύκλωμα τῆς ἐποχῆς μας, θά ἀποτιμήσει τίς ἐκτροπές καί θά καταλογίσει εὐθύνες.

Σέ τοῦτο τό κριτικό μου κείμενο θά προσεγγίσω μόνο καί θά ξεσκεπάσω τή δόλια καί σκόπιμα μεταλλαγμένη πληροφόρηση, πού ἐκπορεύτηκε ἀπό τά ἀρχιεπισκοπικά δώματα στό διάστημα μιᾶς καί μόνης ἐβδομάδας. Ὅχι σέ μῆκος ἀπροσδιόριστου χρόνου. Μήτε κατά τήν ἐπεξεργασία μακροῦ καταλόγου προβλημάτων. Μέσα σέ ἕνα ἑπταήμερο. Καί μέ μόνη ἀφορμή τήν ἀθεράπευτη κόντρα Βαρθολομαίου-Χριστόδουλου. Ἡ ξύλινη πληροφόρηση, μέ τή σεναριογράφηση τῆς

σκοπιμότητας, μέ τή σφραγίδα τῆς ἀναλήθειας καί μέ τήν ὑπόκρουση τῆς ἐμπάθειας, ἄρκεσε, καί μόνη αὐτή, γιά νά μεταφέρει στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα σαφή εἰκόνα τῆς μεθοδολογίας τῆς διαφθορᾶς, πού κολπώνει καί πλαισιώνει τίς ἀρχιεπισκοπικές πρωτοβουλίες. Οἱ ἀποδέκτες τῶν εἰδήσεων καί τῶν σχολίων διέκριναν καί ἀποκρυπτογράφησαν τό πονηρό φιάσκο. Τήν ἔκδηλα σαθρή ἐπιχειρηματολογία. Τή στρέβλωση τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητας. Τή δόλια καί ἐναγώνια ἀπόσυρση καί ἀπόκρυψη τῶν στοιχείων, πού εὐνοοῦν τήν ἀντίπερα ἔπαλξη. Τήν ὑποπτη ἀπόρριψη τῆς διαιλεκτικῆς τῶν ἐξειδικευμένων ἐρευνητῶν καί λειτουργῶν τῆς Δικαιοσύνης, πού τήν κατέθεσαν κατά τήν ὥρα τῆς μεγάλης κρίσης, μέ πρόθεση νά ἀποτρέψουν τή διολίσθηση τῆς Ὁρθόδοξης οἰκογένειας τῶν Ἀθηνῶν καί τῆς παλαίμαχης, ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βοσπόρου στό χεῖλος τοῦ χαοτικοῦ διαχασμοῦ.

Ἔνα πρῶτο ζούμ:

Ἀπό τίς 13 ἴσαμε τίς 16 Ἰανουαρίου συνεδρίασε ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σύμφωνα μέ τήν ἀνακοίνωση, πού εἶχε δημοσιοποιηθεῖ ἀπό τίς ἀρχές τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ περασμένου χρόνου, κυρίαρχο πρόβλημα, πού θά ἀπασχολοῦσε τή Σύνοδο κατά τίς συνεδριάσεις τοῦ Ἰανουαρίου, ἦταν ἡ διαμάχη μεταξύ Ἀθηνῶν καί Κωνσταντινούπολης. Ἡ, ἀκριβέστερα, ἡ ἐξοντωτική ἀντιπαράθεση Βαρθολομαίου καί Χριστόδουλου. Ἡ κόπωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀδικαίω-

της διαμάχης, ἦταν ἔκδηλη. Καί ἡ ἀποστροφή του, σχεδόν, καθολική. Οἱ ἀναγνώστες τῶν ἐφημερίδων καί οἱ τηλεθεατές δέν ἔβρισκαν ἐνδιαφέρον στούς ἰσχυρισμούς καί τῆς μιᾶς καί τῆς ἄλλης πτέρυγας. Καί ἡ μόνη ἀντίδραση, πού τή θεωροῦσαν πρόσφορη καί ἐπιβεβλημένη, ἦταν ἡ περιφρόνηση.

Ἐβδομάδες πρὶν ἀπὸ τήν κρίσιμη Συνοδική Συνεδρίαση τοῦ Ἰανουαρίου, τά παπαγαλάκια τοῦ Χριστόδουλου παπαγάλιζαν (γιά νά τό παγιώσουν μέ τήν ἐπανάληψη), πῶς τό νομικό πλαίσιο, πού ρυθμίζει καί δεσμεύει τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν ἐπιτρέπει παραχωρήσεις στίς ἀπαιτήσεις τοῦ Πατριαρχικοῦ συγκροτήματος. Ἐν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί ἡ Σύνοδος τῶν Ἀθηνῶν ἀποτολμήσουν νά ἀποστείλουν τόν κατάλογο τῶν «πρὸς ἀρχιερατεία ἐκλογίμων» στήν Κωνσταντινούπολη, γιά ἐξουσιαστική ἔγκριση, θά παρανομήσουν. Θά παραβιάσουν τίς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι Νόμος, ψηφισμένος ἀπὸ τή Βουλὴ. Καί θά προκαλέσουν ἀφορμές ἀκύρωσης τῶν «ἐκτελεστῶν» πράξεων τῆς ἀνάδειξης τῶν νέων Μητροπολιτῶν.

Κατά τήν πρώτη μέρα τῶν Συνοδικῶν Συνεδριάσεων, στίς 12 Ἰανουαρίου 2004, ὅσοι ἀπέμειναν νά ἐνδιαφέρονται γιά τό πρόβλημα, διάβασαν σέ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα μακρότατη, ἀλλὰ καί ἀξιολογότατη γνωμοδότηση τοῦ διαπρεποῦς ὁμότιμου καθηγητῆ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τοῦ κυρίου Κώστα Μπέη, πού ὑποστήριζε καί ἀποδείκνυε, μέ δεμένη νομικὴ σκέψη, τό ἀκριβῶς ἀντίθετο. Ὅτι, δηλαδή, ἡ ἀποστολὴ τοῦ καταλό-

γου στο Φανάρι δέν αποτελεί παραβίαση του Νόμου, αλλά όφειλόμενη συμμόρφωση προς τό άρθρο 3 του έλληνικού Συντάγματος και προς τίς ρυθμίσεις, πού θεσμοθετεί ό Καταστατικός Χάρτης τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.

Ό καθηγητής Μπέης, άύθεντικός έρμηνευτής και έκφραστής τής φιλοσοφίας του Δικαίου και διακριτικός άναλυτής του γράμματος και του πνεύματος, ιδιαίτερα, των θεωρούμενων ως «υπό άμφισβήτηση» διατάξεων, έρευνσε, έξαντλητικά, τίς Συνταγματικές και τίς Καταστατικές δεσμεύσεις τής Έκκλησίας τής Ελλάδος και έδωσε ένα κείμενο, πού ό είδικός έπιστήμονας αλλά και ό ιστορικός θά τό χαρακτηρίσουν άψογο, άύθεντικό και άμερόληπτο. Δέν άφέθηκε σέ προσωπικές εκτιμήσεις ή σέ προκατάληψη. Άποφάνθηκε ως έπιστήμονας, πού χρεώνεται τήν εύθύνη τής άντικειμενικότητας και τής ακρίβειας. Έρευνσε τή σχετική νομολογία του Συμβουλίου τής Έπικρατείας και τή σημασία της. Προσδιόρισε τή γραμματική έρμηνεία του άρθρου 3 του Συντάγματος, πού ψηφίστηκε από τή Βουλή των Έλλήνων τό 1975 και ίσχύει ίσαμε σήμερα. Άναζήτησε, μέ τήν έφαρμογή τής ιστορικής έρμηνευτικής μεθόδου, τό νόημα και τίς δεσμεύσεις, πού επιβάλλει αυτό τό άρθρο στή σύγχρονη εκκλησιαστική πραγματικότητα. Προχώρησε στήν ίχνογράφηση και τήν παρουσίαση τής τεολογικής έρμηνείας, δηλαδή στον προσδιορισμό του εύρύτερου στόχου, στον όποιο προσανατολίζεται και προσβλέπει ό Συνταγματικός νομοθέτης, μέ τή συγκεκριμένη διάταξη. Μελέτησε τά άντίθετα συμφέροντα, πού

συγκρούονται σήμερα στήν αύλή τής Όρθόδοξης Έκκλησίας και τή δυνατότητα υπέρβασής τους. Και όδηγήθηκε στο τελικό του συμπέρασμα, πού τό μεταφέρουμε αυτούσιο:

«Είναι αλήθεια πώς, από τήν άλλη μεριά, (άπό τό Χριστόδουλο και τό περιβάλλον του) ύποστηρίχθηκε ή παραδοξότητα ότι δέν ισχύουν οι διατάξεις εκείνες τής Συνοδικής Πράξης τής 4ης Σεπτεμβρίου 1928, οι όποιες δέν έπαναλήφθηκαν και ως διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Όμως αύτή ή έκδοχή δέν άντέχει σέ σοβαρό έπιστημονικό διάλογο. Και τουτο, γιατί παραβλέπει ότι, σέ περίπτωση άντίθετης ρύθμισης από διατάξεις άπλου νόμου, όπως είναι ό Καταστατικός Χάρτης τής Έκκλησίας τής Ελλάδος και διατάξεις του Συντάγματος, προδήλως υπερισχύουν οι διατάξεις του Συντάγματος. Αυτό άκριβώς τονίζουν στήν κοινή γνωμοδότησή των και οι Άριστόβουλος Μάνεσης και Κωνσταντίνος Βαβούσκος, ότι δηλαδή «ήδη ό συντακτικός νομοθέτης δέν έγκαταλείπει τήν ρύθμισιν τής διοικήσεως τής Έκκλησίας εις τήν κατά τό μάλλον και ήττον έλευθέραν και αύθαίρετον εκτίμησην του κοινοϋ νομοθέτου, αλλά θεσπίζει περιορισμούς προς έξασφάλισιν τής Έκκλησίας έναντι κρατικών έπεμβάσεων, άνεπιτρέπτων κατά τους εκκλησιαστικούς κανόνες, του λοιπού δέ και κατ' αυτό τουτο τό Σύνταγμα. Ό συντακτικός νομοθέτης είναι έξ όρισμού νομικώς άδέσμευτος(...). Του κοινοϋ όμως νομοθέτου ή έξουσία προς ρύθμισιν των τοσούτων θεμάτων, και δή των εκκλησιαστικών πραγμάτων, δέν είναι άπεριόριστος. Προσδιοριστική έν προκειμένω είναι ή βούλησις του

συντακτικοῦ νομοθέτου”.

Ἀπό τήν ἀνάλυση πού προηγήθηκε προκύπτει, κατά τήν ἐπιστημονική γνώμη μου, ὅτι οἱ παρ. 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος κατοχυρώνουν ἔναντι τοῦ ἀπλοῦ νομοθέτη τήν ἰσχὺ καί δεσμευτικότητα ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν διατάξεων τῆς Συνοδικῆς Πράξης τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1928, περιλαμβανομένων καί τῶν διατάξεων τῆς παρ. Ε΄ αὐτῆς τῆς Πράξης, ἀναφορικά μέ τό δικαίωμα τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά ἐγκρίνει ἢ νά μήν ἐγκρίνει τόν ἀποστελλόμενο σέ ἐκεῖνο κατάλογο τῶν ἐκλογίμων πρὸς Ἀρχιερατεία στίς Μητροπόλεις τῶν λεγομένων Νέων Χωρῶν».

Τήν ἐπόμενη μέρα, μετά τή δημοσίευση τῆς μακροσκελοῦς καί ἐμπεριστατωμένης γνωμοδότησης τοῦ καθηγητῆ κ. Μπέη, στίς 13 Ἰανουαρίου 2004, δημοσιεύθηκε στήν ἴδια ἐφημερίδα μιᾶ δευτέρα γνωμοδότηση, μέ τίτλο «*Τό χρέος τῆς Πολιτείας ἔναντι τοῦ Πατριαρχείου*», πού φέρει τήν ὑπογραφή τοῦ ἔγκριτου δικηγόρου κ. Ἰωάννη Σταμούλη.

Κεντρικό μοτίβο αὐτῆς τῆς γνωμοδότησης, εἶναι πῶς τήν εὐθύνη γιά τή συνέχιση τῆς κρίσης τή φέρει ἡ Κυβέρνηση. Ὅχι ἐπειδὴ δέν ὑποστήριξε τό Χριστόδουλο καί τίς ἀπόψεις του, ἀλλά ἐπειδὴ δέν κινήθηκε δραστήρια νά ὑπερασπίσει τή νομιμότητα, πού καλύπτει τά αἰτήματα τοῦ Πατριαρχείου.

«*Ἡ κρίση πρέπει νά ἀντιμετωπισθεῖ καί νά βρεῖ τή λύση της στά πλαίσια τῆς συνταγματικῆς νομιμότητας. Ἐπιβάλλεται συνεπῶς τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά σεβαστοῦν τή συνταγματική τάξη καί σ’ αὐτήν νά ὑποτάξουν τή συμπεριφορά, ἀλλά καί τίς ὅποιες φιλοδοξίες τους.*

Αὐτό τό χρέος θά πρέπει νά τοὺς τό ὑπενθυμίσουν τά ἀρμόδια πολιτειακά ὄργανα».

Οἱ δύο γνωμοδοτήσεις δέν ἀφήνουν περιθώρια γιά παραπληροφόρηση καί ἐξαπάτηση τοῦ λαοῦ. Σαφεῖς, καθαρές καί ἐπιστημονικά ἄψογες, ρίχνουν τήν εὐθύνη γιά τήν παραβίαση τῆς νομιμότητας στό Χριστόδουλο καί στήν ἐξαρτημένη ὁμάδα του.

Θά περίμενε κανεῖς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά παρουσιάσει τίς γνωμοδοτήσεις αὐτές στοὺς Συνοδικούς, νά τοὺς καλέσει νά τίς μελετήσουν μέ προσοχή καί νά προτείνει τήν ἀλλαγὴ ἀξιμουθίου στοὺς ἐπόμενους Συνοδικούς χειρισμούς.

Τίποτε ἀπὸ αὐτά δέν ἔγινε. Ἡ, μᾶλλον, ἡ μεθόδευση, πού δρομολογήθηκε, ὑπῆρξε κλασσικὸ δεῖγμα θεολογικῆς καί νομικῆς ἀπαιδευσίας καί σύμπτωμα ἐξαχρειωμένης σκοπιμότητας.

Ἀμέσως, τήν ἐπόμενη μέρα, στίς 14 Ἰανουαρίου, ὁ γνωστός δημοσιογράφος τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, ὁ Γεώργιος Παπαθανασόπουλος, πού στρατεύεται πειθήνια στήν προβολή καί στή στήριξη τῶν ἀπόψεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, ἐπιχείρησε νά μειώσῃ καί νά ἐξουδετερώσῃ τή βαρύτητα τῶν δύο γνωμοδοτήσεων, μέ διαλεκτικὴ καί ἐπιχειρήματα, πού δέν ἔχουν θέση στήν ἀξιοκρατικὴ δημοσιογραφία. Ἐγραψε ἕνα θολό κείμενο καί ἰσχυρίστηκε, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει στὰ χέρια του αὐθεντικὴ εἰσήγηση, πού προέρχεται ἀπὸ τὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν νομοκανονικῶν θεμάτων. Καί, στή συνέχεια, ἐκτόξευσε τὴ λαδιά του: «*Ἀπὸ Συνοδικούς κύκλους σημειώνεται ὅτι γνωματεύσεις ἐπιστημόνων, ἀσχέτων μέ τό ἀντικείμενο τοῦ*

Κανονικοῦ, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἀλλά καί τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου ἀγνοοῦνται ὡς ἀπαράδεκτες. Οἱ ἴδιοι κύκλοι θεωροῦν ὅτι τέτοια κείμενα ἐκθέτουν τοὺς ἰδίους τοὺς συντάκτες τους, ἀφοῦ αὐτά διακρίνονται ἀπό μονομέρεια καί ἐμπάθεια».

Ἐδῶ, ὁ ἀναγνώστης φτάνει σέ τέτοια ἔξαψη, πού ἀρχίζει νά τραβάει τὰ μαλλιά του. Τόν στρεσάρουν τὰ ἀπανωτά ἐρωτηματικά. Καί τόν καταπιέζει ὁ ὄγκος τῆς ὑποκρισίας.

1. Φανερή ἡ ἐσωστρέφεια στό ρεπορτάζ Παπαθανασόπουλου. Ἀστεία, χωρίς δύναμη πειθοῦς, ἡ ἐπανάπαυσή του στήν προκάτ γνωμάτευση τῆς δουλικά ὑποταγμένης Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Σκάνδαλο, ἡ *a priori* ἀπόρριψη τῶν γνωμοδοτήσεων τῶν θεραπόντων τῆς Νομικῆς Ἐπιστήμης. Δομή καί περιεχόμενο τοῦ ρεπορτάζ προδίδουν σύγχυση καί ταραχή.

Προφανῶς, οἱ γνωμοδοτήσεις, πού οἱ «συνοδικοί κύκλοι» (!!!) τίς θεωροῦν ἄσχετες μέ «τό ἀντικείμενο τοῦ Κανονικοῦ, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καί τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου», εἶναι οἱ γνωμοδοτήσεις τοῦ καθηγητῆ Μπέη καί τοῦ δικηγόρου Σταμούλη. Ἀντανακλαστικά, ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἀφοριστικοῦ δημοσιεύματος τοῦ αὐλικοῦ Παπαθανασόπουλου, νοιώθει νά ἀναδύεται ἀπό μέσα του ὁ ἀδυσώπητος προβληματισμός. Αὐτοί, οἱ διά βίου σκαπανεῖς τῆς νομικῆς διαλεκτικῆς, εἶναι, κατὰ τό δημοσιογράφο τοῦ Χριστόδουλου, ἄσχετοι. Ποιά, ἄραγε, εἶναι ἡ ἐπιστημονική θωράκιση τῶν ἀνώνυμων συνοδικῶν κύκλων, πού τοὺς ἐπιτρέπει νά κρίνουν μέ τέτοια αὐστηρότητα καί νά ἀπορρίπτουν, στό σύνολό τους, τίς

ἐμπεριστατωμένες καί ἐνυπόγραφες γνωμοδοτήσεις τῶν εἰδικῶν; Καί γιατί αὐτοί οἱ σοφοί (!!!) Συνοδικοί κύκλοι δέν σφραγίζουν τό λόγο τους καί μέ τό βάρος τῆς ὑπογραφῆς τους;

Οἱ συνοδικοί, αὐτῆς τῆς περιόδου, εἶναι (οἱ περισσότεροι) ἐξέχοντες ὄχι γιά τήν παιδεία τους, ἀλλά γιά τήν ἀπαιδευσία τους. Ἄν τοὺς στίψεις «μέχρις ἐξαντλήσεως» δέ θά βγάλεις σταλαγματιά ἐπιστημονικῆς γνώσης. Θεολογικῆς ἢ, πολύ περισσότερο, νομικῆς. Εἶναι... ἕνας καί ἕνας. Ἀσκία ὑπερφουσκωμένα μέ τήν ἔπαρση, πού προσδίδει ἡ δεσποτική μίτρα. Ἀλλά ἐντελῶς ἄδεια. Πῶς νά ζητήσει κανεῖς γνώση καί σεβασμό στό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τοὺς συγκεκριμένους «κατά τίτλο» Συνοδικούς, ὅταν τοὺς παρακολουθεῖ νά καταπατοῦν ἀσυλλόγιστα (καί ἀθεόφοβα) καί νά προδίδουν τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, κρεμώντας μετάλλια ἀξιοσύνης καί ἀγιότητος στοὺς ὁμοφυλόφιλους συναδέλφους τους, πού καταρρακώνουν τό ἐπισκοπικό κύρος μέ τίς βρωμερές πράξεις τους καί γίνονται ἀφορμή νά διασύρεται ἡ Ἐκκλησία στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων; Καί πῶς νά τοὺς ἀποδεχτεῖ ὡς ἐγκρατεῖς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ὅταν τοὺς βλέπει νά μή μποροῦν νά διαβάσουν καί νά ἐκτιμήσουν τή στερεότητα τοῦ διαλεκτικοῦ οἰκοδομήματος, πού ὑψώνουν, μέ τό στοχασμό τους καί μέ τή νομική ἐπιχειρηματολογία τους, θεράποντες τῆς ἐπιστήμης, καταξιωμένοι καί ἐμπειροί; Ἡ ποιά σχέση μποροῦν νά ἔχουν μέ τό Συνταγματικό Δίκαιο, ὅταν δέν γνωρίζουν, δέν ἔχουν ἀκούσει καί δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει, πῶς αὐτό τό διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκ-

κλησίας της Ελλάδος, στο όποιο αυτή τη στιγμή μετέχουν, κατά το έτος 1975 ζήτησε επίσημα από το ελληνικό κράτος να επικυρώσει με Συνταγματική διάταξη τον Πατριαρχικό Τόμο του 1850 και την Πατριαρχική Πράξη του 1928 και πώς αυτή η επικύρωση δεσμεύει και την κρατική εξουσία και την εκκλησιαστική Συνοδική διοίκηση, σε απόλυτη συμμόρφωση;

2. Ο αύλικός ρεπόρτερ Παπαθανασόπουλος βγάζει στην αγορά της δημοσιογραφίας την είδηση, πώς οι συνοδικοί παράγοντες θεωρούν τις γνωμοδοτήσεις των εκπροσώπων της επιστήμης του Δικαίου άσχετες με το αντίκειμενο του Κανονικού, του Έκκλησιαστικού και του Συνταγματικού Δικαίου.

Ερώτημα: Ο ίδιος δημοσιογράφος, επί ξξι ολόκληρους μήνες, φθέγγεται και άποφθέγγεται επί των προβλημάτων, πού έχουν προκύψει και προσπαθεί να πείσει τους άναγνώστες του, ότι ή νομιμότητα βρίσκεται στην έδω όχη, στην έπιχειρηματολογία του Άρχιεπισκόπου των Άθηνων και όχι στην άκτη του Βοσπόρου, στην άπαίτηση του Πατριάρχη Βαρθολομαίου. Ποιά σχέση, όμως και ποιά έξειδικευμένη κατάρτιση στο Κανονικό, στο Έκκλησιαστικό και στο Συνταγματικό Δίκαιο, έχει ο ίδιος ο δημοσιογράφος, ώστε να μιλάει από καθέδρα γνώσης και αύθεντίας για τά μεγάλα αυτά θέματα; Ποιές είναι οι σπουδές του; Ποιές οι έπιστημονικές έργασίες του, πού τον έχουν έπιβλειώς γνώστη και αύθεντικό έρμηνευτή του Κανονικού, του Έκκλησιαστικού και του Συνταγματικού Δικαίου; Δημοσιογράφος αυτός, μέ ένα τεφτέρι και μέ ένα μολύβι στο χέρι και μέ τό αύτί

καθελωμένο στον άφέντη του Χριστόδουλο, ποιά έγγύηση έπιστημονικής αύθεντίας και άμεροληψίας μπορεί να προτάξει στη μαζική πληροφόρησή του; Ταγμένος, δουλικά, στο στίλβωμα του άρχιεπισκοπικού προφίλ, έχει, κατά τεκμήριο, την άρμοδιότητα και τίς στοιχειώδεις γνώσεις, για να άποφαίνεται και να δεσμεύει την κοινή γνώμη; Και δέν τό έχουν τό δικαίωμα αυτό οι καταξιωμένοι έπιστήμονες του Δικαίου και δάσκαλοι των νέων λειτουργών της νομιμότητας;

Τρελλοί ίσχυρισμοί από θολωμένα ή έντελώς έξαχρειωμένα μυαλά.

Ένα δεύτερο ζούμ:

Μέ τό τέλος της προβληματικής αύτης έβδομάδας, 11-18 Ιανουαρίου 2004 και, συγκεκριμένα, την Κυριακή, ο δημοσιογράφος της άρχιεπισκοπικής αύλης θέλησε, μέ νέο του δημοσίευμα, να προεκτείνει την προβολή των νομικών του γνώσεων και της κριτικής του. Χωρίς να άναφερθεί στο όνομα και στίς έπιστημονικές περγαμηνές του καθηγητή Κώστα Μπέη, προσπάθησε να μειώσει την έγκυρότητα της γνωμοδότησής του μέ πρόσθετα έπιχειρήματα, πού δέ θά τά χρησιμοποιούσε ούτε ένας πρωτοετής φοιτητής, όχι της Νομικής, αλλά όποιασδήποτε Πανεπιστημιακής Σχολής, εύαισθητοποιημένος στα έκκλησιαστικά προβλήματα και γνώστης, σε γενικές γραμμές, των σχετικών έξελίξεων.

Μεταφέρουμε τό άπόσπασμα του δημοσιογράφου: «Σέ άρθρο του σε έφημερίδα των Άθηνών καθηγητής της Νομικής ύποστήριξε "τά δίκαια" του

Πατριαρχείου αναφέροντας μεταξύ άλλων μία γνωμοδότηση των καθηγητών Μάνεση και Βαβούσκου, πού γράφτηκε στο περιοδικό της Έκκλησίας της Ελλάδος "Εκκλησία" στις 1/15 Οκτωβρίου του 1975. Άλλα δέν ανέφερε ότι οι αποφάσεις του Συμβουλίου της Έπικρατείας 3178/1976, 545/1978 καί 546/1978 έξεδόθησαν μετά τή δημοσίευση της γνωμοδότησης αυτής καί επιπλέον ό Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας της Ελλάδος (Νόμος 590/1977) επίσης συνετάγη καί ψηφίστηκε στη Βουλή μετά τήν ως άνω γνωμοδότηση. Καί τόσο οι αποφάσεις του ΣΤΕ όσο καί ό Νόμος 590 δίνουν τό δικίο στην Έκκλησία της Ελλάδος. Τό συμπέρασμά μου είναι πώς καλό είναι νά υποστηρίζουμε τήν άποψή μας μέ στοιχεΐα, πού νά είναι πραγματικά καί έπομένως άδιάσειστα.

Άπό ποϋ νά τόν πιάσεις καί άπό ποϋ νά τόν άφήσεις τόν δημοσιογράφο-φερέφωνο του κ. Χριστόδουλου.

1. Θά προτιμήσω νά ξεκινήσω άπό τό σχολιασμό της καταληκτικής του φράσης, άπό τή σύστασή του νά υποστηρίζει κανείς τήν άποψη του μέ στοιχεΐα «πραγματικά καί έπομένως άδιάσειστα».

Ό καθηγητής του Πανεπιστημίου, πού συνέταξε καί δημοσίευσε τή γνωμοδότησή του στις 13 Ιανουαρίου του 2004, μήτε άγνόησε, μήτε άπόκρυψε στοιχεΐα. Άντίθετα, ό άρχιεπισκοπικός δημοσιογράφος άποτόλμησε άπόκρυψη στοιχείων. "Οχι γιατί δέν τά γνώριζε. Άλλά γιατί ήθελε νά παραπλανήσει τούς άναγνώστες του.

Ό συντάκτης της έμπεριστατωμένης γνωμοδότησης αναφέρθηκε στις

άποφάσεις του Συμβουλίου της Έπικρατείας του 1976 καί του 1978, μέ τούτη τή φράση: «Τό πρόβλημα της έκτασης της δεσμευτικότητας μέσα στην έλληνική έννομη τάξη των διατάξεων της 2231 Πατριαρχικής Συνοδικής Πράξης του 1928 έχει άπασχολήσει στο παρελθόν τό Συμβούλιο Έπικρατείας, τό όποιο ένέκρινε ότι συνταγματικής κατοχύρωσης άπολαύει μόνον εκείνη ή διάταξη αυτής της Πατριαρχικής Συνοδικής Πράξης ή όποία άφορᾷ τή συγκρότηση της Διαρκούς Ιερᾶς Συνόδου.

Γίνεται έπίκληση αυτής της έρμηνευτικής έκδοχής του Συμβουλίου Έπικρατείας μέ τήν έννοια ότι τό ζήτημα είναι ήδη λυμένο, έτσι ώστε νά μήν άπομένει περιθώριο γιά διάλογο. Αύτή ή αντίληψη είναι σφαλερή σέ δύο επίπεδα».

Καί μέ τούς συλλογισμούς του, πού άναπτύσσει στη συνέχεια, θεμελιώνει τή γενική άρχή της σχετικότητας της νομολογίας, πού διατυπώνει εύκαιρικά τό Συμβούλιο της Έπικρατείας. «Στό ήπειρωτικό εύρωπαϊκό δικαιοκό σύστημα, στο όποιο ανήκει καί τό ελληνικό, οι άποφάσεις των δικαστηρίων έχουν περιορισμένα ύποκειμενικά καί άντικειμενικά όρια δεσμευτικότητας, ή όποία έντοπίζεται άποκλειστικώς καί μόνο στο διατακτικό των δικαστικών άποφάσεων, ενώ δέν έκτείνεται καί στο σκεπτικό των...».

Καί είναι γνωστό, ότι γιά τό ίδιο ακριβώς θέμα, γιά τήν έκταση της κάλυψης, πού παρέχει ό Έλληνας συνταγματικός νομοθέτης στις διατάξεις της Πατριαρχικής Πράξης του 1928, υπάρχουν τρεις άλλες άποφάσεις του ίδιου Άνώτατου Δικαστηρίου, πού διατυ-

πώνουν διαφορετική άποψη και εισάγουν διαμετρικά αντίθετη νομολογία.

Υποστηρίζουν, δηλαδή, πώς τό άρθρο 3 του ελληνικού Συντάγματος καλύπτει όλες τις διατάξεις της Πατριαρχικής Πράξης του 1928. Και οι αποφάσεις αυτές είναι πρόσφατες και καταργούν τη νομολογία των προηγούμενων. Πρόκειται για τις αποφάσεις 4068/1981, 534/1999 και 603/1999.

2. Τό περίεργο και αξιόμιμπτο είναι, πώς αυτές τις τρεῖς αποφάσεις του Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τις ἔχουν βάλει κάτω ἀπό τά συρτάρια τους ὁ ἀρχιεπισκοπικός δημοσιογράφος καί ὅλοι οἱ στηρικτές καί ὑποστηρικτές τῶν θελημάτων τοῦ κ. Χριστόδουλου καί ἐπιμένουν νά δακτυλοδεικτοῦν μόνο τις αποφάσεις τοῦ 1976 καί τοῦ 1978. Ἡ ἀπόκρυψη, «καθεαυτή», εἶναι μιά πράξη ἀνέντιμη. Καθαρή ἀπάτη. Δέν ἀποθέτει στήν τράπεζα τῶν δημόσιων συζητήσεων ὅλα τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα. Καί ὠθεῖ τούς συζητητές ἢ τούς ἀπλούς ἀκροατές στό σχηματισμό ἐσφαλμένης εἰκόνας καί πλανεμένης ἀποψης. Εἰδικά γιά τήν περίπτωση τῶν νεότερων αποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού τις ἀπέκρυψε καί τις ἀποσιώπησε ἡ ἀρχιεπισκοπική αὐλή καί ὁ «διατεταγμένος» δημοσιογράφος, πρέπει νά λεχθεῖ καί νά ὑπογραμμιστεῖ, ὅτι αυτές ἀποτελοῦν τήν παραδεκτή, γιά τούτη τήν ὥρα, νομολογία. Ἡ προηγούμενη νομολογία περιορίζε τή Συνταγματική κάλυψη τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης τοῦ 1928 μόνο στόν τρόπο σύνθεσης τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ νεότερη ἐπεκτείνει τή Συνταγματική κάλυψη σέ ὅλες τις διατάξεις τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης.

δίχως νά καταλείπει κανένα ἄνοιγμα ἀμφισβήτησης.

3. Καί τά ἐρωτήματα, ἀλυσιδωτά καί πιεστικά, ἀναστατώνουν τις συνειδήσεις μας: Γιατί ὁ δημοσιογράφος Παπαθανασόπουλος, ὁ μεταφορέας τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν θελήσεων στά κίόσκια τῆς δημοσιογραφίας, ἀπέκρυψε αὐτή τήν πραγματικότητα; Γιατί δέν μνημόνευσε τις νέες αποφάσεις τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου; Γιατί δέν πληροφόρησε τούς ἀναγνώστες του, ὅτι ἡ νέα νομολογία ἔχει καταργήσει καί ἀντικαταστήσει τήν παλιότερη; Καί γιατί ὁ ἴδιος ὑποστήριξε ὅτι τά πραγματικά καί ἀδιάσειστα στοιχεῖα εἶναι μόνο οἱ παλιότερες αποφάσεις τοῦ 1978 καί ὄχι οἱ νεότερες τοῦ 1999, τις ὁποῖες ἀπέκρυψε; Ἡ πρόθεσή του ἦταν νά παραπλανήσει τούς ἀναγνώστες του καί νά δημιουργήσει ρεῦμα συμπάθειας καί συμπαράστασης πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο; Ἡ νά μειώσει τή βαρύτητα τῆς ἐπιστημονικῆς δουλειᾶς τοῦ καθηγητῆ Μπέη καί νά τήν ἀπωθήσει στό περιθώριο;

Ὁ καθηγητής Μπέης εἶναι κορυφαῖος δάσκαλος τῆς νομικῆς σκέψης. Καί ἡ γνωμοδότησή του θά μείνει ὡς πιλοτικό κείμενο στήν ἐπίλυση τοῦ διχαστικοῦ προβλήματος, πού δημιούργησε, μέ τήν ἀθεράπευτη ἀλαζονεία του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Ἕνα τρίτο ζούμ.

Μένω στά στενά χρονικά περιθώρια τῆς μῆς καί μόνης ἐβδομάδας. Καί φέρνω στήν κοινή κρίση τήν «ὑπαγορευμένη» ἀποψη τοῦ δημοσιογράφου Παπαθανασόπουλου.

‘Ο εύφύης (μέ πολλά έρωτηματικά) μεταφορέας τής άρχιεπισκοπικής όργης στην άρένα τής πολιτικής άναμέτρησης, προσπαθεϊ νά φορτώσει τήν έκκλησιαστική κρίση στό κυβερνητικό σχήμα. Χρόνια φωνάζει καί ό άφέντης του καί ό ‘ιδιος, ότι ή ‘Εκκλησία εΐναι αύτοδιοίκητη καί ότι τό Κράτος δέν νομιμοποιεΐται νά παρεμβαΐνει στό έσωτερικό Της. Καί τώρα, ύστερα άπό τόσο θόρυβο καί συνεχή, όργίλη διαμαρτυρία, έρχονται τά έκκλησιαστικά φερέφωνα νά ζητήσουν έπίμονα τήν κρατική παρέμβαση σέ ένα τομέα καί σέ μία διαμάχη, πού έντοπίζεται κυριολεκτικά στίς άκρατες φιλοδοξίες δυό έκκλησιαστικών προσώπων, τοϋ Πατριάρχη καί τοϋ ‘Αρχιεπισκόπου.

Γράφει ό δημοσιογράφος στό φύλλο τής Έφημερίδας «Τύπος τής Κυριακής» τής 18ης ‘Ιανουαρίου 2004:

«Στήν Έκκλησία τής Ελλάδος τά αίσθήματα έναντι τοϋ κ. Γ. Παπανδρέου δέν εΐναι τά καλύτερα. Γνωρίζουν πώς άν ήθελε ό άρμόδιος ύπουργός τών Έξωτερικών καί μέλλων πρόεδρος τοϋ ΠΑΣΟΚ, κ. Γ. Παπανδρέου, τό θέμα τής κρίσης μέ τό Φανάρι θά είχε λήξει μέ τήν άπλή δήλωση, ότι ή κυβέρνηση δέν μπορεί παρά νά εΐναι ύπέρ τής έφαρμογής τής έννομης τάξης άπό όλους έντός τοϋ κράτους συμπεριλαμβανομένης καί τής Έκκλησίας. Αυτό έξάλλου τό ύποστήριξε ό ‘ιδιος στό θέμα τών ταυτοτήτων!...».

1. Ξεπερνῶ τή φραστική ύπεραπλούστευση τής μομφής κατά τοϋ έλληνικοϋ Κράτους καί κατά τοϋ άρμόδιου ‘Υπουργοϋ. Σημειώνω, μόνο, τήν άπορία, γιατί χαρακτηρίζεται ‘άρμόδιος’ ‘Υπουργός ό «έπί τών Έξωτερι-

κῶν» καί δέν χαρακτηρίζεται άρμόδιος ό «έπί τής Παιδείας καί Θρησκευμάτων»;

‘Η διάκριση έχει νόημα. ‘Ο ‘Υπουργός Έξωτερικών δέν έχει καμμία άρμοδιότητα στή διαχείριση καί στήν προσπάθεια ρύθμισης τών θεμάτων τής Έκκλησίας. Έχει, όμως, άρμοδιότητα στους προγραμματισμούς έπικοινωνίας καί συνεργασίας μέ τά ‘Ορθόδοξα Πατριαρχεία καί μέ τίς Αύτοκέφαλες Έκκλησίες, πού δροϋν έξω άπό τά όρια τής ελληνικής επικράτειας. Μέ δεδομένη αύτή τή σχέση, ή μομφή, πού τή δημοσιοποιεϊ ό Χριστόδουλος μέ τά δημοσιογραφικά δάχτυλα τοϋ αύλικοϋ του, έκτοξεύεται εύθέως ένάντια στόν ‘Υπουργό τών Έξωτερικών, έπειδή δέν μπήκε στή ζώνη πυρός, νά πιάσει τόν Πατριάρχη άπό τό γιακά καί νά τόν άναγκάσει νά άποδεχτεί τή «νομιμότητα», έτσι, όπως τή φαντάζεται, όπως τήν προσδιορίζει καί όπως τήν έρμηνεύει ό Χριστόδουλος.

‘Αν ό ‘Υπουργός τολμοϋσε νά άπευθύνει έκκληση καί στό Χριστόδουλο, μέ τό ‘ιδιο περιεχόμενο, ό Χριστόδουλος θά τοϋ άπαντοϋσε, πώς εΐναι άναρμόδιος νά τοϋ κάνει τέτοια ύπόδειξη καί πώς ή πρωτοβουλία του άποτελεϊ είσβολή στά interna τής Έκκλησίας. Πολύ περισσότερο θά τόν ένοχλοϋσε ή ύπουργική παρέμβαση, άν τοϋ ύπογράμμιζε, πώς ή νομιμότητα βρίσκεται μέ τό μέρος τοϋ Πατριάρχη καί πώς έπρεπε νά δαμάσει τίς όποιες φιλοδοξίες του καί νά ύποταχτεί στή Συνταγματική νομιμότητα.

2. Εΐναι περίεργο, ότι τέσσερες μόνο μέρες μετά τή δημοσίευση στόν ελληνικό τύπο τών δυό καθαρών καί άδι-

άσειστων γνωματεύσεων, πού, μέ στοιχειῶ καί μέ ἄψογη νομική σκέψη, ἀποφαίνονται, ὅτι ὁ Πατριάρχης βρίσκεται ἀπόλυτα συντονισμένος καί ἐναρμονισμένος μέ τή νομιμότητα, ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς διαπλοκῆς ψέγει τόν Ὑπουργό, γιατί δέν ἔκανε δήλωση, πώς «ἡ κυβέρνηση δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ὑπέρ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἔννομης τάξης ἀπό ὅλους ἐντός τοῦ κράτους συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἐκκλησίας». Μά..., μιά τέτοια δήλωση, θά ἀναβε τά λαμπάκια τοῦ Χριστόδουλου καί θά ὁρμοῦσε φωνάζοντας, ὅτι τό κράτος καταλύει τήν αὐτοτέλεια τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας!!!

3. Δέν πρέπει νά παροραθεῖ καί μιά ἄλλη παράμετρος. Ἡ γενική παραδοχή τοῦ νομικοῦ κόσμου σταματάει στή Συνταγματική ἐπικύρωση τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης, πού ἔγινε κατά τό 1975, ὕστερα ἀπό αἴτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἐκκλησία τό ζήτησε. Τό ἑλληνικό Κράτος ἀποδέχτηκε τό αἴτημα. Καί ἡ Πατριαρχική Πράξη πῆρε τή βούλα τῆς Συνταγματικῆς κάλυψης. Κανένας Νόμος καί καμμιά Κυβερνητική ἀπόφαση δέν νομιμοποιοῦνται νά παραβιάσουν πιά τούς ὅρους τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης. Καί τό Φανάρι καί ἡ Ἀθήνα καί τό ἑλληνικό Κράτος δε-

σμεύονται στήν πλήρη τήρησή της.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Χριστόδουλος ζητάει ἀπό τήν Κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδος νά μαλώσει(!!!) ἢ νά βιάσει(!!!) τόν Πατριάρχη νά ὑποχωρήσει ἀπό τήν «καθ' ὅλα» νόμιμη ἀπαίτησή του, ζητάει νά παραβιάσει ἡ ἴδια ἡ Κυβέρνηση τό Σύνταγμα καί τούς Νόμους.

Ἀλλά ποιά Κυβέρνηση μπορεῖ ἡ διακαίουται νά παραβιάσει τό Σύνταγμα καί τούς Νόμους; Ἐκτός ἂν λειτουργήσει ὡς δικτατορία.

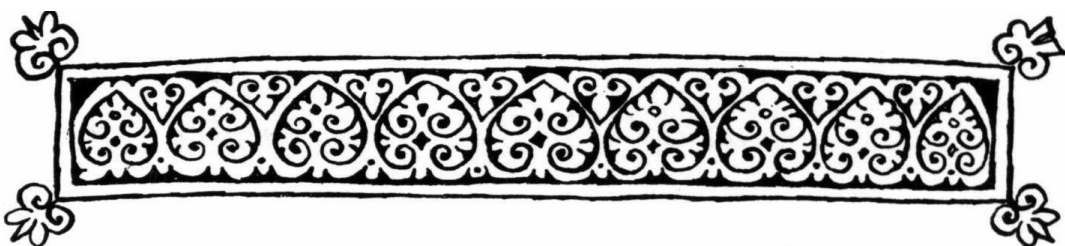
Ὅλα ὅσα ἀναφέραμε, κοσκινίζουν τίς ἀρχιεπισκοπικές μεθοδεύσεις, πού ἐπεξεργάζονται ἕνα καί μόνο θέμα, στά χρονικά ὅρια μιᾶς ἐβδομάδας. Τά «ἀναπτύγματα» τῆς διαφθορᾶς, πού διολισθαίνουν στό μηχανισμό τῆς δημόσιας πληροφόρησης καί προωθοῦνται στήν ὄραση καί στήν ἀκοή τοῦ λαοῦ μέ τό ἄρμα τοῦ Γουτεμβέργιου ἢ τοῦ ἠλεκτρονικοῦ τύπου.

«Ἐν κλειστῶ» καί σέ κλίμα ἀτέλειωτου χειροκροτήματος, ὁ Χριστόδουλος σχεδιάζει τήν προέλασή του σέ βάθρο δόξας. Καί «ἐν φανερῶ», στό δημόσιο φόρουμ, οἱ πληρωμένοι διαφημιστές του, μέ τίς γκάφες τους καί μέ τήν κουτσή ἐπιχειρηματολογία τους, τόν ἀπομυθοποιοῦν καί τόν διασύρουν.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἔθνων κατακυριεύουσιν αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δέ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος».

(Μάρκου ι' 42-43).

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

Ουμπληρώνονται σὲ λίγο καιρὸ ἔξι χρόνια ἀπὸ τὴν ἐπελθοῦσα ἀλλαγὴ στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία. Ἡ προηγούμενη διοίκηση μὲ τὴν παρατεταμένη κατάσταση τῆς ἀσθένειας τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ καὶ γενικὰ ἡ ἀπραξία, ποὺ κυριαρχοῦσε σὲ πολλοὺς τομεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας χώρου, προκαλοῦσαν στὸν εὐσεβῆ λαὸ μας σοβαρὴ ἀγωνία καὶ ἔντονη διάθεση γιὰ ἀλλαγὴ. Καὶ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου μὲ τὴν ἐκλογὴ νέου Προκαθημένου, πλούσια αἰσθήματα προσδοκίας γέμισαν τὶς καρδιὲς τοῦ ποιμνίου. Τὸ χάρισμα τῆς ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς τοῦ νέου ἡγέτη μετέδιδε αἰσιόδοξα μηνύματα στὸ λαό, ὅτι πολλὰ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν καὶ περισσότερα νὰ διορθωθοῦν. Δὲν πέρασε ὅμως μακρὸς χρόνος καὶ οἱ πιστοὶ Χριστιανοί, ἐκεῖνοι, ποὺ ζοῦν κοντὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ γνωρίζουν καὶ ἀγωνιοῦν γιὰ τὰ προβλήματα, εἶδαν ἡ ἀρχικὴ αἰσιοδοξία τους νὰ μαραίνεται καὶ οἱ ἄδολες ἐλπίδες τους γιὰ κάτι τὸ καινούργιο νὰ περιορίζονται καὶ νὰ λιγοστεύουν. Διαπίστωναν μέρα μὲ τὴ μέρα, ὁ σωτήριος ρόλος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀλλοιώνεται καὶ μέσα στὸ ἄβα-

το τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου νὰ παρεισφρέουν κοσμικὲς ἐν πολλοῖς συμπεριφορὲς καὶ νοοτροπίες, ξένες καὶ ἀσυμβίβαστες πρὸς τὶς γνήσιες ὀρθόδοξες παραδόσεις μας. Καὶ ἐνῶ ἀνέμενε, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ τὴν πάροδο τῆς παρατεινόμενης περιόδου χάριτος, τὰ πράγματα νὰ βελτιωθοῦν καὶ οἱ νοσηρὲς καταστάσεις τοῦ παρελθόντος νὰ θεραπευθοῦν, διαπίστωνε ὅτι ἡ ἀναμονὴ του αὐτὴ ἦταν μάταιη.

Δὲν περίμενε ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας θαύματα. Περίμενε ὅμως καὶ ζητοῦσε ριζικὲς ἀλλαγές, «χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις» σὲ ὀρισμένες ἐπείγουσες καρκινωματικὲς καταστάσεις, ποὺ ἐμόλυναν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τραυμάτιζαν τὸ κύρος της.

Δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε σὲ πολλὲς περιπτώσεις, καὶ ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς «πολλές» δείχνει τὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος. Θὰ ἐστιᾶσουμε τὸ λόγο ἐντελῶς ἐπιλεκτικὰ καὶ ἐνδεικτικὰ σὲ δυὸ μόνο βασικά, τὰ βασικότερα θὰ λέγαμε, κεφάλαια, ποὺ ἀποτελέσαν καὶ ἀποτελοῦν κραυγαλέες περιπτώσεις. Γεγονότα ποὺ συγκλόνισαν καὶ συγκλονίζουν μέχρι τὶς ἡμέρες μας τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ είναι ή συνεχώς εξαγγελλόμενη και ουδέποτε πραγματοποιούμενη κάθαρση στο σώμα των κληρικών παντός βαθμού από πρόσωπα με ιδιόρρυθμες συμπεριφορές, που απάδουν προς την ιδιότητα του κληρικού. Ίδιότητα, την όποια άβιαστα, εκούσια και έθελότροπα αποδέχθηκαν, όταν εισήλθαν στις τάξεις του ιερού κλήρου. Η κάθαρση ήταν βασιική εξαγγελία του Προκαθημένου κατά τον ένθρονιστήριο λόγο του. Ήταν όμως και ή μεγάλη και έπιτακτική απαίτηση και άξίωση του σώματος της Έκκλησίας, λαϊκών και κληρικών, ιδιαίτερα μάλιστα των τελευταίων. Ένθυμούμεθα χαρακτηριστικά την επισήμανση που έγινε για το θέμα αυτό από προϊστάμενο εορτάζοντος Ι. Ναού προς τον ίδιο τον χοροστατούντα κατά την πανήγυρι 'Αρχιεπίσκοπο.

Οί κατηγορίες όχι λίγες. Οί προβολές από τὰ έντυπα και ήλεκτρονικά Μ.Μ.Ε. περισσότερες. Πολλές μάλιστα άπαυτές άναφέρονταν και σέ συμπεριφορές άνώτατων κληρικών. Και ή συνέχεια είχε τή θλιβερή κατάληξη. Έλάχιστες μόνο περιπτώσεις, και αυτές κατώτερων κληρικών, που στερούνται προφανώς προστασίας, καταλήγουν σέ κάποιες ήπιες ή και σοβαρότερες ποινές. Για τις υπόλοιπες, μεταξύ αυτών και εκείνες που άφορούν σέ μεγάλους κληρικούς, ακολουθείται ή συνήθης τακτική των παρατεταμένων και παρελκυστικών έρευνών, ή μέθοδος της παροχής έξηγήσεων, που κρίνονται συνήθως «έπαρκείς» και ή προστασία που παρέχεται στους έγκαλουμένους, όταν εύρισκουν καταφύγιο στις ρυθμίσεις του κοινοῦ-κοσμικού δικαίου. Και πρέπει νά γνωρίζουν, και άσφαλώς τὸ γνωρίζουν, οί έχοντες τή

διοίκηση των εκκλησιαστικών μας πραγμάτων, ότι ο κληρικός είναι πρώτα άπόλα κληρικός και μετά Έλληνας πολίτης. Και πρέπει πρώτα νά τακτοποιεί τή θέση του άπέναντι στην Έκκλησία, στους Έρωδες Κανόνες της όποίας άβιαστα έδήλωσε ύποταγή και ύπακοή, και μετά νά καταφεύγει στην προστασία των νόμων της Πολιτείας. Χαρακτηριστικό είναι τὸ άπόσπασμα από άρθρο του διαπρεπούς καθηγητή της Νομικής κ. Κώστα Μπέη, που δημοσιεύθηκε σέ έγκριτη ήμερήσια άθηναική έφημερίδα. «...Άλίμονο στην οικογένεια που, όταν έχει προβλήματα, ζητεί τή λύση τους στις διατάξεις του Άστικού Κώδικα και του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Αυτή ή οικογένεια είναι ήδη ένα ναυάγιο δίχως προοπτική σωτηρίας. Έτσι όμοια και ή Έκκλησία. Άλίμονό της αν περιμένει νά διασώσει τήν άξιοπιστία του όρκου άγνότητας των μοναχών της με δικαστικές άπαγορεύσεις. Όταν βοά τὸ πανελλήνιο για Έπάρχες... (οί υπόλοιποι χαρακτηρισμοί παραλείπονται)».

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ θέμα είναι εκείνο που συνδέεται με τις άντικανονικές και πρωτόγνωρες στὸν εκκλησιαστικό χώρο «Έκπτώσεις» των αρχικά δώδεκα και στη συνέχεια με τήν «άκοινωνησία» των έναπομεινάντων τριών Άρχιερέων. Για τή διατήρηση της άπαράδεκτης και θλιβερής αυτής σελίδας στην εκκλησιαστική μας ιστορία δέν εύθύνεται μόνο ο Προκαθήμενος, εύθύνεται και όλόκληρο τὸ σώμα της Ίεραρχίας, μηδενός μέλους της εξαιρουμένου. Εύθύνονται εκείνοι, οί όποιοι σκοπίμως και τεχνηέντως έδημιούργησαν τὸ ζήτημα υπό τὸ σκότος της δικτατορίας με τις έπαί-

σχυντες 3 καὶ 7 τοῦ ἔτους 1974 Συντακτικὲς Πράξεις, εὐθύνονται ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι σκοπίμως τὸ συντήρησαν καὶ τὸ διατηροῦν ἀκόμη τριάντα καὶ πλέον χρόνια, παρὰ τίς πολλὲς ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ εὐθύνονται ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι σκοπίμως τὸ ἀνέχονται ἀδιαμαρτύρητα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια. Ἰδιαιτέρα μάλιστα ἐνδιαφέρει ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, ἐκλεγέντες σὲ ἀντικατάσταση τῶν ἀντικανονικῶς ἐκπεσόντων, στεροῦνται μέχρι σήμερα τῆς κανονικῆς των διαδοχῆς. Αὐτὸ ἀφορᾷ βεβαίως καὶ τὸν ἴδιο τὸν Προκαθήμενο. Καὶ πρέπει ἐδῶ νὰ τονισθεῖ καὶ τοῦτο. Ἡ κανονικὴ ἀποκατάσταση τῶν ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως διωχθέντων, μετὰ καὶ τὴ νομικὴ τους δικαίωση ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο

Ἀκυρωτικὸ Δικαστήριον, ἔπρεπε ἤδη νὰ εἶχε γίνει γιὰ ὅλους. Καὶ γιὰ τοὺς δώδεκα «ζῶντάς τε καὶ τεθνεῶτας».

Ἴσως νὰ μὴ μποροῦμε νὰ ἐντοπίσουμε μελανότερη σελίδα στὴ νεότερη, ἀλλὰ καὶ στὴν παλαιότερη ἐκκλησιαστικὴ μας ἱστορία. Εἶναι χαρακτηριστικὲς οἱ διαπιστώσεις, ποὺ περιέχονται σὲ ἐπιστολὴ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Κοζάνης Διονυσίου (Ψαριανοῦ) πρὸς τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, ἡ ὁποία δόθηκε στὴ δημοσιότητα μετὰ τὴν κοίμηση καὶ τῶν δυό, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀποστολέως. Γράφει λοιπὸν στὴν ἐπιστολὴ του ὁ λόγιος αὐτὸς Ἱεράρχης: «...Ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι ἐκεῖ ποὺ πρέπει νὰ ἐπιδεικνύουμε θάρρος καὶ γενναιότητα, εἴμεθα ὅλοι δειλοὶ καὶ κατώτεροὶ τῶν περιστάσεων. Ἐννοῶ τὴν

Παπα-Γιάννη

Ἐσύ, ποὺ ἔχεις πρόσβαση καὶ παρρησία στοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλον, φρόντισε νὰ μὴν παραπεῖσει τό ὄνομα τοῦ Διονύσιου ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ἐκλογίμων πρὸς ἀρχιερατεία.

Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γίνει Μητροπολίτης ὁ Διονύσιος, γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ τό κλάμπ τῶν φιλοΧριστοδουλικῶν.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ἀποκατάστασή των **ANTI-KANONIKΩΣ** καὶ **ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ** ἐκπεσόντων Ἀρχιερέων... Λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ σπουδὴν ἡμῶν...».

Πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλοῦς, ἐκκλησιαστικούς καὶ μὴ παράγοντες, ἔχουν γραφεῖ γιὰ τὶς ἐπαίσχυντες αὐτὲς πράξεις, τόσο τῶν «ἐκπτώσεων» τῶν δώδεκα Ἀρχιερέων τὸν Ἰούλιο τοῦ 1974 χωρὶς κατηγορία, χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη, χωρὶς ἀπολογία, οὔτε κἂν ἀκρόαση, ὅσο καὶ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ ἀνυπόστατης «ἀκοινωνησίας» τῶν τριῶν, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993. Δὲ θεωροῦμε σκόπιμο νὰ ἐπαναλάβουμε χιλιοειπωμένα πράγματα. Θὰ περιορισθοῦμε μόνο σὲ δυὸ φράσεις τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, χαρακτηριστικὲς καὶ γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς πρωτόγνωρες ἀντεκκλησιαστικὲς ἐνέργειες, ἐντοπίζοντας ἔτσι τὸ μέγεθος καὶ τῆς δικῆς του εὐθύνης κατὰ τὴν ὁμολογία του. Τὶς μὲν ἀρχικὲς ἐκπτώσεις τῶν δώδεκα χαρακτήρισε ὡς «βίαιες» σὲ μία συνέντευξη μετὰ τὴν ἐκλογή του ὡς Ἀρχιεπισκόπου, γιὰ δὲ τὰ ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας καὶ τὶς μετέπειτα διεργασίες πὺ ἀκολούθησαν εἶχε πῆ ὅτι ἐντάσσονται σὲ σχέδιο «ἐξυφανθὲν ὑπὸ προσώπων κινουμένων ὑπόπτως στὸ ἐκκλησιαστικὸ παρασκήνιο». Καὶ ἔγραφε κάπου ὁ ἴδιος σχετικὰ μὲ τὰ παραπάνω θέματα καὶ τὶς ἐξελίξεις τους: «Προσεύχομαι νὰ ἔλθῃ μία πνοὴ τοῦ Παρακλήτου διὰ νὰ σαρώσῃ τὰ ἀτοπήματα καὶ παράσχῃ διεξόδους».

★ ★ ★

Περιορίσαμε ἐπιλεκτικὰ τὶς ἀναφορές μας σὲ μόνον τὰ δυὸ αὐτὰ σπουδαῖα καὶ οὐσιώδη κεφάλαια. Στὸ κεφάλαιο τῆς κἂθαρσης καὶ στὸ κεφάλαιο τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τοῦ παρελθόντος. Γιὰ νὰ

τονίσουμε καὶ νὰ ἐπισημάνουμε καὶ πάλι ὅτι καὶ στὰ δυὸ αὐτὰ ζητήματα ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας διοίκηση ἐπέδειξε ἀδιαφορία καὶ ἀπραξία. Καὶ ὁ πιστὸς λαὸς μας, πὺ ἔβλεπε μὲ αἰσιοδοξία καὶ αἴσθημα προσδοκίας τὴν ἀλλαγὴ σελίδας στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, διαφεύσθηκε καὶ ἐπανῆλθε καὶ πάλι στὴν ἀπαισιοδοξία του, στὴ μελαγχολία του, στὶς ἀγωνίες του καὶ στοὺς προβληματισμούς του.

Ἀλλὰ ἡ λέξη «ἀπαισιοδοξία» εἶναι θεολογικῶς ἀδόκιμη. Ὁ Θεὸς θὰ δώσει τὴ λύση. Πότε; Ὅταν καὶ ὅπως Ἐκεῖνος κρίνει. Πρὸς τὸ παρὸν ἐπιτρέπει τὴν παράταση αὐτῶν τῶν φαινομένων γιὰ νὰ δώσει στὰ θύματα τὰ περιθώρια νὰ ἀποκτήσουν τοὺς πνευματικούς καρπούς τῆς δοκιμασίας τους καὶ στοὺς θύτες τὴν εὐκαιρία νὰ συναντηθοῦν μὲ τὴ χαμένη τους σύνεση καὶ μεταμέλεια.

Ὁ Σχολιαστὴς

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο